

Amazonská synoda: O čo v nej naozaj ide?

Mathias von Gersdorff

15. novembra 2019 ✝ Cirkev ✝ Amazonská synoda

Amazonská synoda vyvoláva nepokoj a zmätok u mnohých katolíkov, ako tomu bolo v reakcii na pracovný dokument (*Instrumentum laboris*), ktorý je akousi zelenou proklamáciou s jasnými sympatiami k (pohanským) zvykom amazonských národov.

Znechutenie ešte vzrástlo po uverejnení zoznamu účastníkov synody, v ktorom figurujú niektorí z najradikálnejších predstaviteľov teológie oslobodenia, domorodej teológie a eko-teológie. Tieto osoby presadzujú novú orientáciu pre Cirkev, ktorá jednoznačne opúšťa niektoré prvky Tradície a Magistéria. Od začiatku synody sme boli svedkami vykonávania pohanských praktík. Účastníci podujatia dávali heterodoxné vyhlásenia na brífingoch a v rozhovoroch s novinármi vo Vatikánskom tlačovom stredisku.

Ako sme sa dopracovali tak ďaleko? Čo sa to deje v niektorých sektoroch katolíckej Cirkvi?

Hans Küng, východiskový bod

Teológ Hans Küng vo svojej knihe *Sedem pápežov* (2015) popisuje, čo považuje za základnú chybu katolíckej Cirkvi: založenie Rímskej kúrie, efektívnu vatikánsku štruktúru vytvorenú za pontifikátu Innocenta III. (1198 – 1216). Katolícki progresívci takmer jednomyseľne tvrdia, že tento krok zmenil Cirkev na byrokratický aparát, ktorý udusil ducha. Odvtedy tvrdia, že z centra bola odstránená úprimná a čistá viera, ktorú nahradil kánonický zákon, magisteriálne dokumenty, chamtivosť pápežov po moci a rozsiahla cirkevná administratíva.

Takíto progresívci odmietajú považovať Cirkev za inštitúciu nadprirodzeného charakteru, ktorej život je trvalo podporovaný božskou milosťou. Prirovnávajú súčasnú Cirkev k byrokratickej organizácii, ktorá je karikatúrou Cirkvi. Dospeli k záveru, že skutočný život Cirkvi by mohol byť úplne iný, keby sa riadil duchom. Popierajú úlohu božskej Prozreteľnosti v dejinách Cirkvi. Namiesto toho ich naratív tvrdí, že Prozreteľnosť úplne opustila Cirkev a dovolila jej, aby sa vydala chybnými cestami. Dnešní progresívci opovrhujú dejinami Cirkvi a preto presadzujú zmenu jej smerovania.

Existujú dva spôsoby, ako sa pozeráť na túto zmenu: z európskej a juhoamerickej perspektívy.

Foto: Hans Küng, zdroj: commons.wikimedia.org

Európska vízia kardinála Marxa a spol.

Ako vieme, európski progresívci sa snažia prispôbiť Cirkev duchu doby, ktorému pripisujú „zjavenú“ autoritu, ktorá im hovorí, ako treba v dnešnej dobe žiť vieru. Preto prekážky stojace v ceste ich progresívnym návrhom treba postupne odstraňovať. Moderné názory treba akceptovať a hľadať pre ne teologické zdôvodnenie. Preto sa domnievajú, že Cirkev sa musí demokratizovať, sexuálna morálka sa má prispôbiť zvyklostiam bežného človeka, feminizmus treba v Cirkvi presadzovať na každej úrovni a jej hlavným záujmom musí byť ekológia.

Tradícia, cirkevná história, cirkevné magistérium, dogmy a ľudová zbožnosť fungujú ako balast, ktorý je skôr či neskôr odsúdený na zánik. Cirkev by mala ustavične objavovať seba v teologických, morálnych a liturgických oblastiach a vo svojich každodenných praktikách.

Latinskoamerická „liberalizačná“ vízia kardinála Hummesa a spol.

V Južnej Amerike sa progresivisti rozhodli pre inú cestu, ktorá bola silne ovplyvnená marxizmom. Touto cestou bola takzvaná teológia oslobodenia, ktorá si osvojila víziu triedneho boja v spoločnosti a v Cirkvi. Jeho klasická paradigma zobrazuje „utláčanú triedu“ bojujúcu proti „triede utláčateľov“.

Pretože katolícka viera nepozná „triedy“, Svätá stolica často kritizovala teológiu oslobodenia, najmä v Inštrukcii z roku 1984, *Libertatis Nuntius*, ktorú vydala Kongregácia pre náuku viery. Teológia oslobodenia však prežila v mysliach mnohých teológov. Po roku 1989 došlo k úžasným metastázam, ktorých výsledkom bola „feministická teológia“, „ekologická teológia“ a „domorodá teológia“. Základom týchto „teológií“ je vždy základná marxistická téza, podľa ktorej vládnuca trieda utláča a vykorisťuje väčšinu ľudí.

Z kultúrneho revolučného hľadiska je „domorodá teológia“ z nich najradikálnejšia. Podľa nej civilizačná a evanjelizačná práca Cirkvi v Latinskej Amerike bola útlakom. Európania vnútili domorodcom svoju víziu sveta. Európsky útlak prinútil domorodcov, aby zmenili svoje náboženské praktiky, ktoré považujú za legitímne a dobré. Tvrdia teda, že domorodé obyvateľstvo je päťsto rokov kultúrne a nábožensky utláčané.

Európsku verziu tejto tézy možno nájsť u nacistického ideológa Rosenberga, ktorý tvrdil, že kresťanstvo zbavilo germánske národy ich spojenie s prírodou a zničilo ich kult vzdávaný Matke Zemi a iným božstvám.

Prepojenie medzi progresívnymi prúdmi a tichou väčšinou episkopátu

Aké je spojenie medzi týmito dvoma cestami progresívnej ofenzívy? Hoci na prvý pohľad sa zdajú byť odlišné, po dôkladnom preskúmaní si však všimneme, že to, čo ich spája, je odmietnutie Tradície a Magistéria. Obe tvrdia, že prax viery nepotrebuje ani Rímsku kúriu, ani kanonický zákon, ani hierarchiu. Všetci v Cirkvi by si mali byť rovnocenní.

V tejto synode oba progresívne prúdy harmonicky spolupracovali, rovnako ako modernisti minulých dôb. Ich rozdiely sú viac zdanlivé ako skutočné. Obaja sa zblížujú a vytvárajú jedno veľké a seba-deštruktívne hnutie v rámci Cirkvi, ktorú posmešne nazývajú „Konštantínska cirkev“.

Čo si myslí väčšina biskupov?

Vyššie uvedené radikálne prúdy nepredstavujú väčšinu v Cirkvi. Väčšina biskupov sa snaží prežiť tak, že zaujala pozíciu na polceste medzi rešpektom k tradícii a prispôbením sa modernite. Táto väčšina sa však cíti slabá kvôli všeobecnej kríze v Cirkvi, odpadu veriacich, nedostatku kňazských povolání a obvineniam z psychologického a sexuálneho zneužívania na celom svete. Až na pár výnimiek sa títo biskupi neodvažujú konfrontovať s radikálnou menšinou progresívcov, ktorí sa cítia oprávnení diktovať pravidlá hry.

Nový prvok: narušená súdržnosť

Táto situácia je podobná situácii v čase Druhého vatikánskeho koncilu. Niektorí chceli zmeniť všetko; iní len pár vecí. Dnes je odlišná situácia v tom, že tieto dva sektory akoby žili na oddelených ostrovoch. Napríklad v Nemecku si obe strany na koncile navonok zachovali súdržnosť, v ktorej najprominentnejšou osobnosťou bol kardinál Lehman. Ich odlišnosti boli mimo dohľadu.

Dnes teda radikáli, ktorým pramálo záleží na Tradícii a na Magistériu, zvyšujú svoje požiadavky a konajú čoraz otvorenejšie. Jedným z príkladov je uctievanie Pachamamy vo vatikánskych záhradách, ktorej sošky boli potom prenesené v procesii do neďalekého kostola a umiestnené pri oltári na dobre viditeľné miesto, okolo ktorého veriaci prichádzajú a odchádzajú. Táto očividná duchovná agresia je zrejmá ľuďom, ktorí sú oboznámení s andským modlárstvom bohyně Pachamama. Čo je ešte horšie, táto modla vôbec *nie je* amazonská, ako sa tvrdí!

Konsenzus o tom, čo je a čo nie je katolícke, sa stráca. Väzby, ktoré zjednocujú katolíkov, už nejstávajú a vyzerá to, že došlo k uvoľneniu odstredivých síl. Medzitým veľa hlasov, počnúc samotným pápežom, otvorene hovorí o možných schizmách – niečo, čo bolo pred časom absolútne nemysliteľné.

Vyhliadky

Situácia je kritická. Niektorí biskupi ako Peter Kohlgraf, biskup z Mainzu, už nahlas uvažujú o ženskom kňazstve. Zatiaľ čo sa toto deje v Nemecku, ideologickí bratrance biskupa Kohlgrafa v Latinskej Amerike tvrdia, že Cirkev sa musí ospravedlniť za evanjelizáciu Indiánov. Hovorí sa, že Indiáni boli pokrstení Bohom oveľa skôr a žili v nebeskej blaženosti, až kým Západ neprišiel a nezničil ich „dobrý život“.

Inými slovami, Kristus nie je jediný Spasiteľ ľudstva. Podľa vyjadrenia dôveryhodných kardinálov máme do činenia nielen s herézou, ale aj s apostázou – s jasným rozporom s kresťanstvom.

Na záver možno povedať, že neo-modernistickí progresívcovia z amazonskej synody hrajú hazardnú hru. Hovoria: Teraz alebo nikdy, poďme plnou rýchlou vpred! Aj tento maximalistický prístup spája latinskoamerických a európskych progresívcov.

Čo robiť?

Situácia v Cirkvi smeruje rýchlym tempom k anarchii. V tejto situácii veriaci katolíci musia robiť všetko preto, aby ich viera zostala v tejto búrke pevná a silná, hlavne prostredníctvom modlitby, sviatostí a čoraz hlbšieho prenikania do právd katolíckej viery. Musia recitovať Vyznanie viery pozorne, premyslene a zbožne. Toto všetko má slúžiť ako základ pre ich ďalšie činnosti. Potom s odhodlaním musia obnoviť svoju vernosť voči Cirkvi pevným pridržiavaním sa viery, že „pekelné brány ju nepremôžu“, ako slúbil Náš Pán Ježiš Kristus (porov. Mt 16, 18

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/amazonska-synoda-o-co-v-nej-naozaj-ide/>